

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt Kiel/Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH

(Sprawa C-141/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi – Podatnicy – Uprawnienie państw członkowskich do uznania za jednego podatnika podmiotów niezależnych pod względem prawnym, lecz ściśle powiązanych pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym („grupa podatkowa VAT”) – Przepisy krajowe uznające za „jednego podatnika” podmiot nadrzędny grupy podatkowej VAT – Pojęcie „ściśłego związku finansowego” – Wymóg, aby podmiot nadrzędny posiadał poza większościami udziałem również większość praw głosów – Brak – Ocena niezależności podmiotu gospodarczego według standaryzowanych kryteriów – Zakres]

(2023/C 35/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Kiel

Strona przeciwna: Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2000/65/WE z dnia 17 października 2000 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by w przypadku grupy składającej się z osób prawnie niezależnych, lecz ściśle związanych ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie, państwo członkowskie uznało za jednego podatnika w rozumieniu tego przepisu podmiot nadrzędny tej grupy, jeżeli podmiot ten jest w stanie narzucić swą wolę innym podmiotom należącym do tej grupy i pod warunkiem, że takie uznanie nie prowadzi do ryzyka powstania strat podatkowych.

2) Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2000/65,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które uzależniają możliwość utworzenia przez dany podmiot, wraz z przedsiębiorstwem podmiotu nadrzędnego, grupy składającej się z osób prawnie niezależnych, lecz ściśle związanych ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie, od warunku posiadania przez ów podmiot nadrzędny większości praw głosu w tym pierwszym podmiocie, oprócz udziału większościowego w jego kapitale.

3) Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2000/65, w związku z art. 4 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 77/388, ze zmianami,

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwia się on temu, by państwo członkowskie uznało, w drodze kategoryzacji, określone podmioty za niewykonyjące działalności samodzielnie, gdy podmioty te są pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym włączone do podmiotu nadrzędnego grupy składającej się z osób prawnie niezależnych, lecz ściśle związanych ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie.

(¹) Dz.U. C 222 z 6.7.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt T/S

(Sprawa C-269/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi – Podatnicy – Uprawnienie państw członkowskich do uznania za jednego podatnika osób niezależnych pod względem prawnym, lecz ściśle powiązanych pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym („grupa podatkowa VAT”) – Przepisy krajowe uznające za „jednego podatnika” podmiot nadrzędny grupy podatkowej VAT – Świadczenia wewnętrzne w grupie podatkowej VAT – Artykuł 6 ust. 2 lit. b) – Świadczenie usług dokonywane nieodpłatnie – Pojęcie celów niezwiązanych z działalnością przedsiębiorstwa]

(2023/C 35/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt T

Strona przeciwna: S

Sentencja

1) Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by w przypadku grupy składającej się z osób prawnie niezależnych, lecz ściśle związanych ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie, państwo członkowskie uznało za jednego podatnika w rozumieniu tego przepisu podmiot nadrzędny tej grupy, jeżeli podmiot ten jest w stanie narzucić swą wolę innym podmiotom należącym do tej grupy i pod warunkiem że takie uznanie nie prowadzi do ryzyka powstania strat podatkowych.